

Донецька обласна державна адміністрація
Управління культури і туризму
Донецька обласна бібліотека для дітей

Збірка творчих робіт
учасників обласного конкурсу
серед юних читачів

– МАЙБУТНЄ
ДОНЕЧЧИНИ

2
0
2
4

Донецька обласна державна адміністрація
Управління культури і туризму
Комунальний заклад культури
«Донецька обласна бібліотека для дітей»

«Я – майбутнє Донеччини»

Обласний конкурс серед юних читачів

2024

УДК 027.022(477.62):021.4(06)

Я11

Я – майбутнє Донеччини : обласний конкурс серед юних читачів [Текст] : зб. твор. робіт / Комун. закл. Я11 культури «Донецька обласна бібліотека для дітей» (Україна) ; уклад. М. М. Кіріллова. – [Б. м.], 2024. – 31 с. : іл.

Збірник містить кращі роботи учасників обласного конкурсу серед юних читачів «Я – майбутнє Донеччини», засновником якого є Управління культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації, організатором – Комунальний заклад культури «Донецька обласна бібліотека для дітей».

УДК 027.022(477.62):021.4(06)

© Донецька обласна бібліотека для дітей, 2024

ЗМІСТ

Передмова	5
Вітальне слово Вадима Філашкіна, голови Донецької облдержадміністрації, начальника обласної військової адміністрації	6

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Гершиков Ілля сmt Мангуш	Казкова незламність	8
Князева Єлизавета м. Донецьк	Моя мрія	11
Шепотько Ілона м. Лиман	Відверта розмова	12
Чернов Максим м. Донецьк	Омріяне щастя: ДО і ПІСЛЯ	15
Іванченко Софія м. Вугледар	Головна мрія	17
Іванченко Софія м. Вугледар	Думи про патріота	19

ПОЕТИЧНІ ТВОРИ

Беляєв Костянтин м. Слов'янськ	Сіверський Донець: погляд крізь роки	21
Янцевич Поліна м. Лиман	Моя рідна Лиманщина	23
Полупан Софія м. Лиман	Хай прийде мир!	24
Чернов Максим м. Донецьк	Все буде Україна!	25

Вашук Злата сел. Очеретине	Я народилась в Україні	26
Солдатенко Дарія с. Успенівка	Я хочу миру на Землі	27
Прокопенко Карина м. Лиман	Мрії про щастя	28
Блинова Софія с. Добропілля	Краса природи, рідний край...	29
Дем'яненко Ніка с. Успенівка	Панночка-Весна	31

ПЕРЕДМОВА

Вкотре ласкаво просимо вас у натхненний світ літературної творчості, який презентує всій Україні таланти юні нашого регіону, завдяки конкурсу «Я – майбутнє Донеччини», започаткованому Управлінням культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації та організованому комунальним закладом культури «Донецька обласна бібліотека для дітей»!

Україна – незламна, українці – надлюди, навіть якщо вони ще діти. Це вкотре доводять учасники конкурсу «Я – майбутнє Донеччини», адже кожен твір яскраво палахкотить світлом віри в перемогу добра над злом, гордістю за свій народ і його Героїв, впевненістю у власних силах... Всі роботи об'єднані потужною енергією, стовідсотковою мотивацією і непереборним бажанням, попри всі випробування, йти вперед, змінювати світ на краще, починаючи з власної Батьківщини! Такий запал цього року в межах конкурсу подарував усім нам чудові зразки поезії та прози – на пошту Донецької обласної бібліотеки для дітей надійшло близько 30 цікавих робіт, найкращі з яких увійшли до цієї збірки.

Організатори конкурсу «Я – майбутнє Донеччини» вітають всіх учасників та пишаються кожним! На наших очах зростає нове, свідоме й дуже творче покоління українців, яке не спинити на шляху до власної світлої мети, адже воно загартоване пекучим полум'ям війни і водночас – напрочуд оптимістичне і сильне! Саме таким і має бути майбутнє України – впевненим, зухвалим, талановитим, яскравим і крилатим!

Дорогі юні Донецчани!

Дякую кожному з вас за участь у конкурсі. Ваші роботи доводять, що Донецчина – це край талановитих, небайдужих і сильних духом людей. Ваша здатність вірити у Перемогу та майбутнє рідної Донецчини є справжнім натхненням для всіх нас.

Я вірю, що ваші твори надихнуть багатьох, а ваші мрії обов'язково здійсняться у мирній, вільній та незалежній Україні.

Бажаю вам успіхів, наснаги і сміливості у вираженні своїх думок. Продовжуйте читати, мріяти і творити! Ваш шлях тільки починається, і попереду ще багато нових звершень!

*Голова
Донецької облдержадміністрації,
начальник обласної
військової адміністрації*

 Вадим ФІЛАШКІН

Роботи учасників обласного конкурсу
серед юних читачів
«Я – майбутнє Донеччини»

ПРОЗОВІ ТВОРИ

Гершиков Ілля, 10 років, смт Мангуш
І місце в номінації «Мій рідний краю, славлю я тебе!» вікова категорія 9–12 років

Казка присвячена місту-герою Маріуполю

Казкова незламність

В одній дуже мальовничій казковій країні «Незламність» жили маленькі, чарівні істоти. Вони відрізнялися від інших своєю незламною силою волі та прагненням до змін. Це був дуже дружній народ, який любив співати пісні та мандрувати своєю країною, у пошуках нових знань та дивовижних пейзажів.

З кожним роком цей чудовий світ загравав все новими, яскравішими барвами. Поряд з ними було багато таких країн та дивовижних істот, але один світ був дуже заздрісний, його казкові жителі дуже злились коли бачили, як живуть сусіди. Вони завжди намагалися втрутитись, десь вчиняли бійки, десь смітили, а десь взагалі скоювали пожежу. Але, попри все, жителі Незламності ніколи не ображались, допомагали та співчували сусідній країні і ставали ще сильнішими.

Правив цим світом страшний, старий Троль, який вже давно поклав око на Незламність, але хоробрості чи сили зовсім не мав. Якось він вирішив піти до чаклуна, щоб той допоміг зруйнувати Незламність та забрати всі мальовничі землі собі. Замість того Чаклун попросив у нього, старого Троля, його душу. Той зрадив і погодився, бо вже давно забув про її існування.

Трапилось це однієї морозної ночі, коли всі казкові істоти спокійно спали у себе в домівках. Один маленький хлопчина вже прокинувся, бо його батьки обіцяли зранку повезти його на

ковзанку, тому він, зібравшись рано вранці, дивився крізь віконце своєї кімнати. Він першим побачив як з неба падали великі вогняні кулі, які торкаючись землі, вибухали. Через мить звук дійшов до віконця, від чого воно так затряслося, що хлопчик відскочив від нього та швидко побіг до кімнати батьків.

Хвилина за хвилиною, у кожному куточку країни здригалася земля від страшних вибухів.

Того страшного дня, ніхто не міг повірити, що сусіди, яких вони завжди вважали братами, можуть так нищити їхній мальовничий край.

Хлопчик знову дивився у вікно, він бачив як його сусіди поспіхом кидають свої домівки, як десь далеко підіймається, наче темна хмара, стовп диму. На вулиці з кожним днем ставало все тихіше і тихіше, більше не чути галасу сусідніх дітей, які постійно реготали та бігали з палицями по вулиці, лише інколи було чути вибухи та скавуління собаки, яка тихенько сумувала за своєю сім'єю.

Чарівні жителі поділилися на тих, хто пішов боронити та тих, хто вимушений був тікати у безпечні регіони Незламності.

Час минав, місяць за місяцем, рік за роком, а казковий світ тримався, старий Троль не міг зрозуміти, як це ті «дивні» істоти, стають ще сильнішими. Замість того, щоб здатися та впасти йому у ноги, вони борються, співають пісні, єднаються. Він злився з кожним днем все більше і більше, бачивши як воїни Незламності стояли величним щитом, захищаючи жителів казкового світу. Він навіть не думав, що таким вчинком не зламав, а навпаки, розбудив дух великої казкової Незламності. Він знову пішов до Чаклуна, і знову став благати про допомогу. Тепер він віддав здоров'я, без якого старий Троль став немічним.

На казкову країну знов нападає лихо, тепер це вода. Старий Троль вирішив потопити частину чарівного світу, стерти з лиця землі мальовничі місця. Але жителі Незламності знов зміцніли, вони будували човни, допомагали один одному, і братерство в країні сильнішає. Ця біда вивільняє стародавній дух Незламнос-

ті, який довгі роки ховався у воді. Він допомагає воїнам, додає їм могутності, яка ще була у їхніх прапрадідів, у величні часи, коли цей світ вже боровся із всякою нечистю, що зазіхала на їхню територію.

І знов невдача, старий Троль вже бездушний та ледве тримаючись на ногах, знов пішов до Чаклуна.

– І що тепер ти мені віддаєш? – спитав Чаклун, – в тебе немає вже зовсім нічого, крім людей які тобі поклоняються.

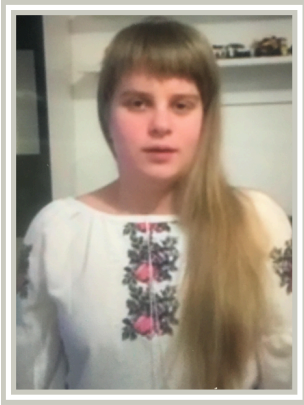
Пиха, яка була у Троля, так затьмарила йому очі, що він був згоден на все, аби знищити сусідній світ. І він пожертвував єдиним, що тримало його на цьому світі – це свій народ. Поголос про це швидко поширився його країною. Істоти почали сваритися один з одним, ділити між собою вже свої землі, забувши навіть про чарівну Незламність.

Троль, який зрозумів, що він накоїв, луснув від люті, як та бульбашка. А з цим впала та п'ятьма з-перед очей у його казкових істот. Вони не могли повірити, що все це зробили самі. Вони боялись, що після цієї події Незламність нападе на них та знищить. Але у неї були інші плани....

Минув час, чарівні істоти почали повертатися у свої домівки, хлопчик, який перший побачив «страшні вогняні кулі», побачив уже іншу картину. Ті хлопчаки, які галасували перед вікнами, вже підросли і допомагають татові лагодити паркан, а пес, що так сумував за своєю родиною, йшов гордо поряд з ними, бо він дочекався та захистив свій дім.

А що ж сталося з сусідами? Ми, мабуть, і не дізнаємось, бо тепер є великий магічний паркан, який відділяє один від одного ці два світи. Кажуть, що десь досі літає неспокійна душа старого Троля, яка бачить, що замість того, щоб знищити Незламність, він допоміг їй стати величною, а з цього і мораль, що чи буде це казковий світ, чи наші реалії – ДОБРО завжди перемагає ЗЛО.

Князева Єлизавета, 14 років, м. Донецьк
І місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 13–18 років

Моя мрія

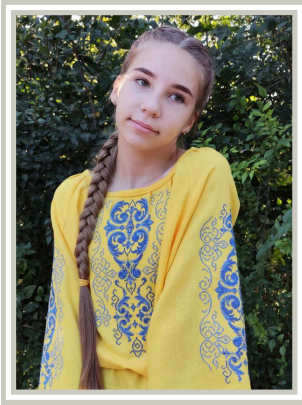
Мрія – це особиста справа кожного. Для когось мрія – це мати багато грошей, машину, будинок; для інших – це далекі подорожі та незабутні пригоди, інші ж прагнуть знайти своє покликання в житті.

Ось, наприклад, у мене взагалі-то багато мрій, але є одна, найдорожча, яку я плекаю кожного дня. Лише ця мрія є для мене найзаповітнішою...

Я часто уявляю таку картину: стоїть великий дерев'яний стіл, прибраний білосніжною скатертиною. Вечір... І ось збираються за тим столом усі мої рідні та близькі мені люди. Потім приходять моя бабуся й теж сідає за цей стіл, на якому стоїть багато смачної їжі, як на Новий рік. І сидячи за цим столом, ми маємо найкращий вечір за увесь останній час. Кожен з нас посміхається, бо радіє, що після стількох років розлуки ми зустрілися – і всі живі та здорові.

Цей неймовірно прекрасний вечір проходить без сварок, без згадок про борги, без образ і політичних розмов, просто – у родинному колі.

І раптом ми почуємо стукіт у двері. Моя бабуся відчинить їх – і побачить свого племінника. Це мій дядько, який повернеться додому в той самий вечір з війни живим і здоровим. Бо війна скінчилася! І він – живий! Мій тато і його сестра зустрінуться нарешті й міцно обіймуться за всі ті десять років, що не бачились. Зустрінусь і я зі своїм двоюрідним братом Іваном. І ми обов'язково зробимо нові світлини усієї нашої родини. Цей вечір стане початком нашого щасливого мирного життя.

Шепотько Ілона, 12 років, м. Лиман
*І місце в номінації «Думи про патріота»
вікова категорія 9–12 років*

Відверта розмова

(інтерв'ю із захисником)

У червні поточного року, після тривалої розлуки з рідним містом ми з матусею відвідали домівку. Я змогла зустрітися із захисником України Олексієм Олександровичем Сідельніковим.

Є різні думки щодо того, як взяти інтерв'ю. Як і рекомендують, я погуглила ім'я та прізвище героя. Дізналася дуже багато цікавого про випускника нашого закладу освіти. Ще психологи радять дотримуватися певних табу в розмовах з військовими. Наприклад, психологиня Світлана Булка говорить: «Перед тим, як наважитись на інтерв'ю з військовими, потрібно зрозуміти для себе, наскільки ви готові слухати дорослі речі, не реагувати бурхливо на драматичні події та не бути причиною травми своїми недоречними фразами». Щоб не припуститися помилки у спілкуванні, я попросила підтримки з боку матусі.

І ось нас зустрічає високий, мужній чоловік, за віком приблизно як мій тато. З перших хвилин розмови ми зрозуміли, що наш співрозмовник легко йде на контакт, і бесіда відбудеться.

– Наша країна потребує захисту з 2014 року, бо на її цілісність зазіхає сусідня держава. Олексію Олександровичу, а коли Ви вирішили для себе, що підете до війська?

– На захисті батьківщини я з 2016 року. Після багатьох відвідувань військкомату (за станом здоров'я не пропускали) був зачислений до 81-шої окремої аеромобільної Слобожанської бригади (81 ОАеМБр, в/ч А2120) – військове з'єднання у складі Десантно-штурмових військ Збройних Сил України.

- Де та які Ви проходили навчання для військових? Як загартовувалися?

- Ось світлини з навчального центру в м. Полтава. Практичні заняття проходили на полігонах: стрільби стрибки з парашутом (демонструє фото та відео), медико-санітарна підготовка. І набувався досвід безпосередньо в боях. На машині ЗІЛ-131 та ГАЗ-66 доставляв боєприпаси та особовий склад на позиції, керував сучасним броньованим автомобілем «Козак 2» – дуже надійна машина, неодноразово рятувала нам життя. Керував дронами.

- У яких саме містах Ви воювали та звільняли від ворога?

- Це було багато сіл і містечок Донецької та Луганської областей: станиці Щастя та Луганська, Богородичне й Святогірськ, Северодонецьк і Лисичанськ, Майорськ і Лиман. І все це у складі 81-шої окремої аеромобільної Слобожанської бригади та 128 гірсько-штурмової бригади.

- Олексію Олександровичу, у мережі ми бачили відеоролики, де Ви серед тих військових, що звільняли наше містечко восени 2022 року. Ви скидаєте з адмінбудівель російську ганчірку та розвішуєте українські прапори. Які відчуття були?

- Так, цей факт зафіксований у відео, чим дуже пишаюся. На Лиман ми заходили зі сторони селища Дробишеве. Тому на в'їзді в місто я разом з побратимами повісив наше жовто-блакитне полотнище. А потім ще й на будівлі міської ради. Звичайно, відчував гордість за те, що перемога на нашому боці, як і правда. Це велика честь була для мене. Ми ж знаємо, що прапор – це державний символ. Чий прапор, той і переможець.

- Олексію Олександровичу, у вересні 2022 року ми постійно слідували за новинами з рідного міста. Чекали його деокупації. І коли побачили дописи та побачили в мережі це відео, то плакали від радості. І сьогодні в мене є можливість подякувати Вам особисто за мужність, за те, що Ви є прикладом для інших чоловіків, для молоді. У матеріалах я бачу багато нагород: дипломи, грамоти, медалі та орден. Що це за нагороди?

- Це медаль «Учасник АТО» (як уже говорив, на захисті цілісності держави я з 2016 року). У 2017 році відбувалися змагання «На кращого фахівця засобів цифрового короткохвильового радіозв'язку 2017 року» серед підрозділів сил АТО на території Луганської та Донецької областей. Я отримав диплом переможця (2 місце), він підписаний, на той час, генерал-лейтенантом О. С. Сирським. Сьогодні він генерал-полковник, головнокомандувач ЗСУ. Пізніше я був нагороджений знаком пошани «Захиснику Луганщини», у травні 2022 року отримав орден «За мужність» III ступеня.

- Які у Вас плани на майбутнє? Чим будете займатися після нашої перемоги?

- Дівчата, у мене, на жаль, була важка контузія. Тому й був комісований за станом здоров'я. Перебуваю вдома, але у місті знову неспокійно. Тому найближчим часом планую відпочити. Поїду в гори. Мрію про Карпати. Там, впевнений, особливий світ, це джерело чистої води та чистого повітря, це чудовий, чаруючий, небезпечний, але привабливий світ. Звичайно, вірю в перемогу та чекаю. А після перемоги, можливо, відкрию якусь свою справу. Наприклад, то буде маленький бізнес, пов'язаний з будівництвом. Бо відбудувувати наше місто буде необхідно. Хто ж, як не ми? Ще в моїй біографії була практика роботи з дітьми: я проводив заняття гуртка «Радіоелектронне конструювання» у нашому закладі освіти. То, можливо, ще зустрінемося й на таких заняттях.

- Обов'язково, Олексію Олександровичу, переможемо, зустрінемося. Поправляйте здоров'я. Приємних Вам вражень. Дякуємо за цікаву розмову!

Чернов Максим, 17 років, м. Донецьк
Спеціальна відзнака журі «Відкриття сезону»
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 13-18 років

Омріяне щастя: ДО і ПІСЛЯ

24 лютого 2022 року... Цей день розділив моє життя, як і життя кожного українця, на дві нерівні частини: ДО і ПІСЛЯ.

ДО життя йшло розмірено, за певним планом, і в цьому житті були такі, здавалося, звичайні й непорушні речі, як лагідна усмішка матусі, її неперевершений, смачнющий борщ; сильні й надійні руки батька, що впораються з усілякою роботою і відведуть будь-яку біду...

У житті ДО була рідна школа, спілкування з друзями, перше кохання, уроки гри на гітарі і перші власні пісні, напружені тренування з плавання, спортивні збори і змагання, перші рекорди і перемоги.

У житті ДО був МИР, була мрія, була мета, було все те, що можна вважати ЩАСТЯМ.

У житті ПІСЛЯ – жахливе завивання сирен, гучні вибухи від ракетних «прильотів», тривожні і засмучені очі матусі, рання сивина тата, сестра-дзиґа, що раптово посерйознішала і немов подорослішала зразу на 10 років...

У житті ПІСЛЯ я раптом усвідомив, що будь-якої миті зі мною і моїми близькими може трапитися непоправне, щобудь-якої миті я можу втратити найдорожчих у світі людей. Війна вкрала у моєї сестри, як і у мільйонів українських хлопців і дівчат, дитинство. У моїх батьків вона вкрала впевненість у завтрашньому дні, у моїх дідусів і бабусі – спокійну старість...

У житті ПІСЛЯ – покинута домівка, невеличкий рюкзак, куди вмістилося все попереднє життя, натовп розгублених людей на пероні, поневіряння світом у пошуках безпечного для життя куточка землі, десятки незнайомих людей, готових допомогти і поділитися останнім, чужа країна, чужа мова...

І саме тепер, у житті ПІСЛЯ, я зрозумів, що ніщо і ніколи мене не зламає.

Можливо, вперше я відчув: щастя – у кожному дні, у кожній миті життя. Щастя – в кожному з нас. Щастя – це саме життя, це родина і друзі, можливість вчитися, займатися спортом, допомагати тим, хто цього потребує, попри всі перешкоди, рухатися вперед, до своєї мрії. Щастя – у власному внутрішньому світлі кожного з нас, у нашій любові до життя, яким би складним воно не було, у вірі у свої сили і в те, що все обов'язково буде добре!

Я прекрасно усвідомлюю, що мій власний шлях до омріяного щастя передбачає увімкнення двох основних життєвих опцій: любові до родини й рідної землі та самовідданої праці. Я готовий докладати всіх зусиль, щоб моя родина була щасливою, а Батьківщина – квітучою і прекрасною.

Я твердо впевнений: ми неодмінно переможемо, настане мир, ми повернемося на Батьківщину, додому, до свого звичайного життя, і обов'язково будемо найщасливішими людьми!

Перше, що ми з татом зробимо вдома – ми посадимо чудовий сад, про який мріє матуся.

Я буду старанно й напружено вчитися, щоб стати для своїх близьких справжньою опорою, буду багато тренуватися, щоб на найпрестижніших світових змаганнях з плавання прославляти рідну Україну.

Заради цього я готовий невтомно працювати, боротися, долати всі перешкоди і впевнений, що обов'язково всі мрії здійсняться!

Іванченко Софія, 10 років, м. Вугледар
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9–12 років

Головна мрія

Моя мрія? Вона не буде оригінальною чи фантастичною. Бо мрія моя, як і у всіх українців – перемога і мир. А всі решта моїх мрій пов'язані з цією – головною.

От я народилась і жила до початку війни у маленькому славному шахтарському місті – Вугледар. Тож, мрію знову жити там. Але я не маленька і розумію, бо не раз чула розмови дорослих, що місто моє відбудовуватимуть лише тоді, коли свою роботу відновлять шахти. Значить мрію, щоб шахти працювали. Адже там так багато вугілля, яке дуже потрібне для котелень, щоб опалювались садочки, школи, квартири по всій Україні. А коли запрацюють шахти, то відбудують місто. Тоді здійсниться моя мрія – повернутись у свою маленьку Батьківщину. Я обов'язково буду допомагати садити квіти на клумбах, бо раніше вони цвіли від ранньої весни до пізньої осені. Потім здійсниться ще одна мрія – я піду вчитись у свою рідну школу. Привітаюся з першою вчителькою, познайомлюсь зі своїм новим класним керівником, бо за цей час я вже закінчила початкову школу. Дуже рада буду побачити своїх однокласників. Звичайно, я впевнена, що всі вони захочуть повернутися з різних куточків України та із-за кордону в наше рідне місто. І ще одна мрія – я дуже хочу побачити свою подругу – Софію-Вікторію. Не дивуйтесь, це в неї таке подвійне ім'я. Бо вона, взагалі, не зовсім звична для нашого регіону. У неї тато – африканець. То ж Софія-Вікторія має екзотичну зовнішність. Її завжди помічають. Вона – улюблениця не лише класу, а й усієї

школи. Впевнена, що вона також скучила за мною і ми обніматимемо одна одну довго.

Звичайно, це ще не всі мої мрії. Але тепер я точно знаю, що ролики, велосипед чи смартфон – це просто маленькі мрієчки, коли так хочеться – МИРУ. Скоро у мене день народження. І всі родичі запитують що мені хочеться отримати. А я всім відповідаю: «Перемогу!».

Іванченко Софія, 10 років, м. Вугледар
II місце в номінації «Думи про патріота»
вікова категорія 9–12 років

Думи про патріота

Якщо подивитись у словник, то слово «патріот» означає той, хто любить свою Батьківщину, відданий своєму народові. Звичайно, як можна не любити землю, на якій народився і живеш? От я впевнена, що найкраще місце на планеті – це моя Україна. Яка у нас мальовнича природа, які чудові пісні, яка мелодійна мова, а які смачні страви! Звичайно, мені це все дуже подобається, але я, як патріотка своєї держави маю все своє рекламувати. Бо хто буде співати українських пісень, розмовляти українською мовою, як не ми самі? Сьогодні патріоти це ті, хто захищає нашу країну від ворогів, хто береже її кордони. Й ті, хто щоденно невтомно працює для зміцнення держави. А ще патріоти – це ті, хто прославляє Україну своїми досягненнями у спорті. Бо через наших чемпіонів світ дізнається про Україну. Так приємно, коли на честь переможців звучить наш гімн! Але прославляють нашу країну не лише спортсмени, а й артисти, науковці, а також діти. От нещодавно учні українських шкіл стали переможцями міжнародних олімпіад. І це просто чудово, бо дякуючи їм, світ дізнається про Україну. Усім школярам треба старанно вчитись, щоб у майбутньому принести більше користі рідній Україні. Патріотами я вважаю і тих, хто молиться за мир в Україні, за її кращу долю.

Нещодавно я побувала в м. Канів на могилі Т. Г. Шевченка. Вражаюче! Ми всі маємо пам'ятати слова нашого Великого Кобзаря: *«Свою Україну любіть,
любіть її...»*

Та любити її треба дуже-дуже, як своїх рідних, пишатися нею, прославляти її й гордо заявляти всьому світу: *«Ми – українці!»*

ПОЕТИЧНІ
ТВОРИ

Беляев Костянтин, 16 років, м. Слов'янськ
І місце в номінації «Мій рідний краю, славлю
я тебе!» вікова категорія 13–18 років

Сіверський Донець: погляд крізь роки

Я пам'ятаю день, коли мій тато
Привів мене уперше до Дінця.
З тих пір минуло вже часу багато,
Та лину я думками в ті місця.

– Ти подивись, мій синку дорогий,
Яка краса чарівна, неземна,
Зелені, живописні береги –
Така ріка на світі лиш одна.

– Як зветься, тату, ця широкая ріка?
Де починається? Куди тече вода?
Чому вона така могутня і стрімка?
Старенька ця ріка чи молода?

Я пам'ятаю, як мій батько посміхнувся,
Поцілував мене в чоло і обійняв.
До татуса я тихо пригорнувся,
А він серйозно, по-дорослому сказав:

– В рівнинах дальніх у пільмі віків
Струмок сріблястий жвавий народився.
Біг крізь степи, ліси у край наших батьків.
Живильною водою й міццю збагатився.

Став повноводною безмежною рікою,
Що гордо зветься Сіверський Донець.
Країну напуває він джерельною водою,
Добра і праці мирної замріяний вінець.

Садам квітучим і ланам широкополим,
Містам вируччим і селам-трудоарям,
Гаям, степам – Дінцевої води усім доволі.
Де є вода, там є добробут і життя.

Ці береги омиті рясно кров'ю,
Племен русинів, князя Ігоря дружини...
Твій прадід у бою залишив тут здоров'я,
Щоб відступили назавжди ворожії лавини.

Ти бачиш, синку, над Дінцем величні храми?
Ти чуєш дзвін малиновий луна?
Молитви лаврські до небес возносяться над
нами
За мир і злагоду – Вкраїна в нас одна!

...Невпинний час роками промайнув.
З тих пір пророчі батьківські слова
Всім серцем і душею осягнув:
Святиня справжня – наша рідная земля.

Боротися за неї щохвилини –
Не віддавати хижим ворогам.
І захищати річку, гай, калину
З відважним, мужнім серцем козака!

Янцевич Поліна, 9 років м. Лиман
І місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 9–12 років

Моя рідна Лиманщина

Моя Лиманщина прекрасна,
Тебе я славлю кожен день.
Неначе зірка в небі ясна,
Тобі співаю я пісень.

Твоя природа неповторна:
Ліси, озера і поля,
Були квітки, сади, будинки,
Поки не почалась війна.

Тепер рідненьке своє місто
Я часто бачу уві сні.
І щиро вірю – особисто
З Лиманом стрінусь навесні.

***Полупан Софія, 12 років м. Лиман
І місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9–12 років***

Хай прийде мир!

Хай прийде мир і усміхнеться,
На дах лелека повернеться,
Метелик сяде на долоні,
І сльози висохнуть солоні.
Заколоситься знову поле,
Дзвінок дітей покличе в школу,
Оселиться в серцях їх свято,
Повернеться додому тато.
Заб'ють покинуті підвали,
Що нас від «Градів» рятували.
І запанує всюди тиша...
Країна стане найсильніша!

Чернов Максим, 17 років, м. Донецьк
*Спеціальна відзнака журі «Відкриття сезону»
II місце в номінації «Мій рідний краю, славлю я тебе!» вікова категорія 13–18 років*

Все буде Україна!

В Україні – війна... І це, на жаль, не сон!
Підступний ворог намагається нас знищити:
Для вбивці не указ людський закон,
Злочинець піднімає ставки вище й вище...

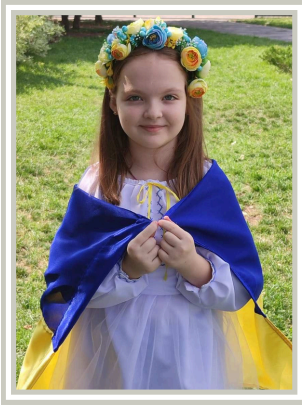
Летять ракети в мирнії міста і села –
Жінки, безвинні діти і старенькі на прицілі;
Мільйони вимушені кидати свої оселі...
Лишається пустеля, де бої вже відгриміли...

Та не зламати нас, бо ми – непереможні!
Хоч непоправні втрати, ми не станем на коліна!
В боях запеклих відвоюєм Батьківщину!
Ми є, ми завжди будемо, і все буде Україна!

Повернуться додому герої-патріоти,
Знов зацвітуть сади, заколосяться ниви,
Все відбудуємо, налагодим, віродим –
Потужна, вільна, незалежна буде наша Батьківщина!

Заради неї власних сил не пожалієм,
Їй віддамо своє натхнення і таланти.
Ми неодмінно житимемо у квітучій Україні
І мирне небо втримаєм над нею, мов атланти!

Ващук Злата, 9 років,
сел. Очеретине Покровського р-ну
II місце в номінації «Мій рідний краю, славлю я тебе!» вікова категорія 9–12 років

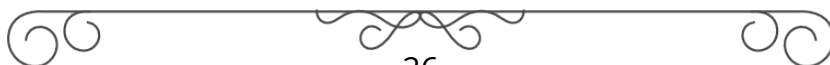
Я народилась в Україні

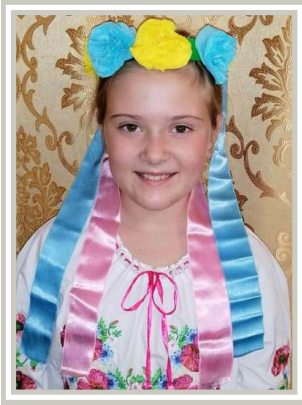
Я народилась в Україні!
Не в Польщі, Нідерландах чи Перу,
Я народилась в Україні!
І в Україні я живу.

Країна гарна, неповторна,
Безмежні гори та поля,
Блакитне небо, несяжне,
Квітуча й родюча в нас земля.

Мене звать Злата, дев'ять мені років,
Але я зовсім скоро підросту,
І буду вчителем, чи гідним депутатом,
А, може... я у космос полечу.

І зовсім неважливо, ким я стану,
Які поразки й перемоги матиму тут я,
Я народилась в Україні
І цим пишатимусь, усе своє життя!

***Солдатенко Дарія, 10 років,
с. Успенівка Покровського р-ну
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 9–12 років***

Я хочу миру на Землі

Я хочу миру на Землі,
Навчатись в рідній школі,
Щоб сонечко світило угорі,
Й не знали люди ні війни, ні горя.

Щоб повернулись до своїх родин
Всі наші воїни живі й здорові,
Під мирним небом щоб зростали малюки,
Щасливі і веселі в дружнім колі.

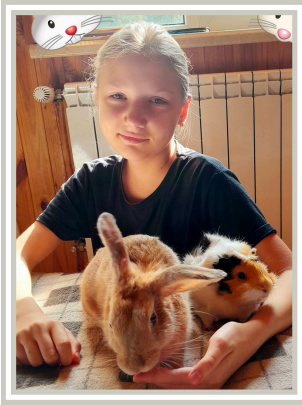
Щоб чорнобривці розквітали навесні
І колосився хліб у чистім полі.
Благаю, Боже, Україну збережи,
Щоб здобула вона жадану Перемогу!

Прокопенко Карина, 13 років м. Лиман
II місце в номінації «Моя мрія»
вікова категорія 13–18 років

Мрії про щастя

Не хочу вибухи більше чути,
Гуркіт танків і мінометів,
У підвалі спати, у сні забувшись,
Згадавши дитинства кращі моменти.
У мріях – друзі з учителями
Стоять на ґанку нової школи.
Війни не буде більше ніколи!
А мирні ранки були б ласкаві!
З веселим сміхом по сходах вище,
Пташкам – зернятка у годівничку.
Я хочу жити так, як раніше,
Читати не в ноутбуці книжку.
Ні сліз, ні горя не буду чути...
Я хочу жити... Я хочу бути...
Мрію про щастя у вільній країні.
Миру тобі, моя рідна Україно!

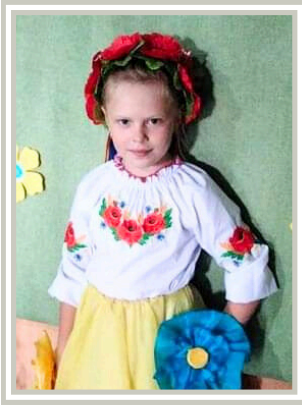
Блинова Софія, 16 років, с. Добропілля
III місце в номінації
«Мій рідний краю, славлю я тебе!»
вікова категорія 13–18 років

Рідний край

Краса природи, рідний край...
Річок бурхливих водограй...
Ліси, що сонце золотить...
Яскрава на небі блакить...
Все я спокійно споглядала,
Природу нашу доглядала.
Раділа кожній порі року,
Що милувала моє око.
І лише мить... Жахлива мить...
Навкруг усе шумить, гримить.
Війна... Без жалю всіх лякає...
Природа наче завмирає.
Зима. Весна і літо. Осінь.
Мій рідний край похмурий зовсім,
Немає більше той краси,
Пташок не чути голоси.
Побиті бомбами долини,
Ліси зникають, полонини.
І рветься серце від жалю...
«Тебе, мій рідний край, люблю!»

Терпи! Я закликаю враз,
Настане перемоги час.
І знов прокинеться природа,
І буде сонячна погода.
Краса природи, рідний край...
Блакиттю сяє небокрай...
Моя земля, моя країна,
Непереможна Україна!

Дем'яненко Ніка, 10 років,
с. Успенівка Покровського р-ну
III місце в номінації «Мій рідний краю, славлю
я тебе!» вікова категорія 9–12 років

Панночка-Весна

Гарна панночка-Весна
В Україну знов прийшла.
Принесла до нас тепло,
Щастя, радість і добро.

Весело пташки співають,
Радо Весноньку вітають,
Світить сонечко вгорі,
Повернулись журавлі...

Вже струмочки потекли,
Скресла крига на ріці,
І розквітли у траві
Перші квіти весняні.

Скрізь підсніжники білють,
І проліски голубіють.
Сон-трава розкрила очка,
Ряст всміхається до сонця.

Барвистий килим з диво-квітів,
Що називають первоцвіти –
Окраса рідної землі,
Дарунок панночки-Весни!

«Я – майбутнє Донеччини»

Обласний конкурс серед юних читачів

Укладач **Кіріллова** Марина Миколаївна

Відповідальна за випуск Ю. С. Василенко

Літературний редактор: Н. І. Ганжела

Оформлювач: М. М. Кіріллова

Комп'ютерна верстка

Тираж 100 прим.

Видавець та виготовлювач
комунальний заклад культури
«Донецька обласна бібліотека для дітей»

<https://bibliokids-mrpl.com.ua/uk/>

mail: dn.metod.dep@gmail.com

